

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 35/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., B., zastúpenej advokátkou JUDr. D. Š., B., namietajúcej porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Krajskej prokuratúry B. z 1. decembra 2006 č. Kc 2153/06-9 sťažovateľke, že neboli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2005 č. k. 18 C 199/2004-53 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. januára 2006 sp. zn. 16 Co 371/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2007 doručená sťažnosť M. M., B., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. Š., B., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením

Krajskej prokuratúry B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) z 1. decembra 2006 č. Kc 2153/06-9 sťažovateľke, že neboli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) z 25. októbra 2005 č. k. 18 C 199/2004-53 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 19. januára 2006 sp. zn. 16 Co 371/2005.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa podnetom z 10.9.2006 doručeným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) domáhala podania mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu z 25. októbra 2005 č. k. 18 C 199/2004-53 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu z 19. januára 2006 sp. zn. 16 Co 371/2005. V uvedenom súdnom spore sa sťažovateľka domáhala nahradenia prejavu vôle na uzavretie dohody o vydaní nehnuteľnosti proti S.

Generálna prokuratúra podnet sťažovateľky postúpila krajskej prokuratúre, ktorá listom z 1. decembra 2006 č. 2153/06-9 oznámila sťažovateľke, že (z dôvodov v liste podrobnejšie uvedených) neboli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu z 25. októbra 2005 č. k. 18 C 199/2004-53 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu z 19. januára 2006 sp. zn. 16 Co 371/2005. Krajská prokuratúra v závere uviedla, že *„zamietnutie žaloby bolo teda priliehavé hoci z iných dôvodov, než procesne činné súdy vyslovili v odôvodnení svojich rozsudkov“*.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil nález:

„Krajská prokuratúra B. v konaní č. k. Kc 2153/06-9 porušila základné právo M. M. zakotvené v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

M. M. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.203.000,- Sk, ktoré jej je Krajská prokuratúra B. povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

M. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.296,- Sk (...), ktorú je Krajská prokuratúra v B. povinná vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne (...)“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta sťažnosťou porušenie svojich základných práv nevyužitím práva generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podať proti označeným rozsudkom mimoriadne dovolanie.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej

úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, I. ÚS 7/04, II. ÚS 407/06).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľky, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľom právo (právny nárok) na vyhovie ich podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

Z citovaného textu § 25 ods. 2 vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv, ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2007